

zika ni tako vredjena, kakor bi imela biti. Čas je tedaj, da se ta reč prenaredi (reformira), in da slišimo poleti zvečer saj enkrat v tednu po celem mestu mestno muziko v dostojni uniformi igrati, sicer bojo vsahnili prostovoljni doneski mestnikov, kateri so sedaj vidili in slišali, kakošna more in mora biti mestna muzika. Vse pa je ležeče na kapelmojstru, da je mož za to in je za svojo nalogo vnet, če tudi ni Strauss ali Lanner; potem ji ne bode manjkalo še drugih dohodkov. Novomeška muzika si te tri dni, ko je tukaj bila, ni le pridobila dobro ime, tudi lepe dnarce je seboj nesla, ker so jo celo visoki gospodje obdarovali. — Slišali smo, da v pomoč pogorelcem v Lašicah bodo v Idrii igrali „Županovo Micko“.

Novičar iz raznih krajev.

Ker svet še stoji in ga repata zvezda ni razdrobila v saboto kakor je abotna govornica prerokovala, bomo vprihodnje, ako Bog dá, svojim častitim bravcem še kako novico povedali. Veseli smo res bili, da v naših krajih nismo od nikdar takih neslanost slišali kakor smo jih brali drugod; to je znamenje: ali da je naše ljudstvo bolje podučeno, ali da so časniki drugod iz komarjev delali vole. — Zastran zakotnih pisarjev je c. k. ministerstvo pravosodja nov ukaz razglasilo, po katerem ima tudi tisti za zakotnega pisarja veljati, kateri brez gosposkinega dovoljenja ljudem vložne pisma napravljajo ali jih namestuje tudi v takih pravdah, pri katerih ni ravno predpisano, da bi jih mogel kak dohtar namestovati. Globa ali kazen v dnarjih zoper zakotne pisarje zamore do 200 fl. seči, zapor (arest) pa do 6 tednov. Dohtarjem in notarjem, kateri od zakotnih pisarjev napravljene pisma podpisujejo ali jim sicer potuho dajejo, se bo naložila zaptna (disciplinarna) kazen. — C. k. ministerstvo kupčijstva je gledé na revšino prebivavcov v kantonu Auroncu na Beneškem in na starodavno navado dovolilo, da smejo ubogi Aurončanje po Krajskem, Koroškem, Štajarskem, Salcburškem in Tiroljskem šipe v okna delati in kotle in ponve popravljati v vseh takih krajih, kjer ni steklarjev (glazarjev) in kleparjev. — 7. dan t. m. je bil potres (brez škode) po več krajih Českega in Nemčije. 8. dan t. m. pa je na Českem po mnogih krajih zeló toča bila; pa še neko drugo nadlogo imajo v nekterih krajih, namreč na milijone miš jim pokončava sadeže na polji. — Po popisu, ki ga je deželni poglavar na Českem zložiti dal, znaša število vse divjačine (jelenov, sernj, jerebic, zajcov itd.), ki so jo vstrelili na lovih (jagah) preteklo leto, v vsem skupaj 625,527, od katerih so dobili mesa 2166 centov, rogov 6 centov in 20 funtov; vsa vrednost se cení na 479,372 fl. — Sedaj je pogodba znana, po kateri ste se Prusija in Švajca zavolj Neuenburga mirno spravile. Da v kratkem rečemo, ostane Neuenburg na večne čase švajcarsk kanton; Švajca pa plača vse stroške, ktere je prekucija od leta 1856 prizadajala. — Ministerstvo belgiško ostane, pretres milodarne postave pa je odložen. — V Parizu so vladi nasprotne stranke po dolgem prevdarsenji vendar očitno nasvetovale imena takih mož, kateri naj bi se volili v državni zbor. — Sv. Očeta papeža so 9. dan t. m. v Bolonji veličastno sprejeli; brezštevilna množica ljudi je privrela skupaj; tudi poslanec sardinski se mu je v imenu kralja poklonil. — Knez Danilo terja od avstrijske vlade, naj mu v Dalmaciji na meji Černogore bivajoče Černogorce izroči ali pa jih deleč kam zažene; posebno rodovino Petrovičevo, ki biva ob luki Kotorski, bi Danilo rad v oblast dobil. Avstrijska vlada, ker ni pri begúnih nikjer kake krivice zapazila, ne dovoli, kar knez terja. — Ladija „Novara“ je 20. dan t. m. srečno prijadrala do Gibraltara in se tam mudila, dokler niso viharji potihnili.

Lan.

Poj rajši to, kar treba je pri hiši,
Za hleve treba je na polji,
Poj to, kar kmet in meščan s pridom sliši.
Prešern.

Mnogoslužna zél človeštvu
Bil od nekdaž že je lan,
Tudi zdaj pri poljodelstvu
Ne sme biti zanič'van.

Vlažen' sončen kraj
Lanu vselaj daj,
Brazdo orji mu globoko,
Da doraste ti visoko!

Vsejan naj rahlo se povlači,
Da brana seme razdeli,
Potem ga za valjarjem zatlači,
To stara vodba ti veli.
Na to ga daj prav čisto pleti,
Al marnih išči si plevic,
Ki varjejo ga posedeti
In urnih urnih so ročic;
Tak' obdelavaj pridno njivo,
Ak lep želiš imeti lan:
Le tam, kjer dela se marljivo,
Dobrotni Bog dá blagostan!

Lan cvetè ko nebo jasno,
Kak prijazen je nja cvét!
Polje nam lepoti prekrasno,
Spomin budí detinskih lét.

Toda vse beži —

Cvetje se osuši:

Cvet pa prostor dá glavicam
In prihodnjim semenicam.

S tem tenko lakno je dobiti,
Da prej ruvati ga veliš,
Nikakor ga preveč godíti,
Če semena tud' manj dobiš!
Za seme naj ti prav dozori,
Da vse glavice zažolté;
Pri sončnem dnevi, koj o zori,
Naj decve ruti ga hité.
Razgrinjaj berž ga na sušilo,
Da v vezkih ti ne plesnije:
Tako bi cenó koj zgubílo,
Lakno kmalo černo je.

Prežlej pa se koj osmuka,
Se otrebi berž glavic,
Pod grebén se dé rijuha,
Da dobiš več semeníc.

Zdaj pa ven na plan!

Redko naj bo djan,

Da ga rosa bo zgodila,
Lakno štiblic odločila.

Glej! komaj dete je rojeno,
Mu že potreba je pelnic,
Se pod odejo položeno
Blaženo zgreva iz tencíc;
In ko nekoliko dorase,
Dobí že srajč'co belo nase.
Oj! srečna doba res človeka,
Dok číst je graje, prost je greha,
Krilatec Božji se mi zdi,
V naročji mile majke dremlje,
Opert je v dete nje pogled,
Čez vse zaklade cele zemlje
Cení nje serca dragi cvet. —
Živahno deček se obnaša,

(Dalje sledí.)

Prešernež mars'kaj nagodi,
Za igre ženske nič ne vpraša,
Kar njemu gre, za tem sledi. —
Deklina rada mater vboga,
Se koj od dečeka spozna,
Vsa druga njena je naloga.
Značaj žlahnejí že ima. —
Al' časa móci se ne vstavi,
Mladeneč v serce je zadet,
Ino nikdor mu ne ozdravi
Ko mila draga rane spet.
Pa sram ga je, ji razodeti,
Kak mu za njo sercé gorí;
Ko več ne more preterpeti,
Jo prvič plašen vgovori.
Oj! kdo popiše te trenutke.
Ljubezni perve vse občutke!

V zemlje krilu vtemeljena,
Na terišču dobra peč —
Krada terdih tnal zložena,
Dansi mora lan pod meč!
O! dobrotni Bog!
Vari nas nadlog!
Vžiga ognja in nesreče,
Da teritba srečno steče!

Le krepko, dečve, pritiskajte,
Da križem treska, ga dajate!
Že kaša se poštengana
Hladí vam pod orehom tečna;
Pa marsiktera, trice! vsečna
Je jed vam še pripravljena.
Pervo skerb naj 'ma sušivka!
Ona kmalo zamudi,
Sploh če je zeló mudivka,
Dosti škode nagodi.
Nič naj se odtod ne gane,
Berž ga butara je preč —
Ko bi trenil, se ji vname
In zdercí skoz lese v peč.

Lan rad se drobí,
Gorak osipuje;
K' toploto zgubi,
Se pa podvihuje.
Katera mudi,
Sušivko zabavlja,
Da slabo opravlja,
Da suh ni zadosti
Po njeni modrosti!

Teritba je srečna, že moremo reči,
Že zadnja naklada suši se na peči.
Ko svila se predlo bo prajnetenkó,
Hladnik je močan in da srajco gorkó.
Hvalimo, častimo v nebesih Go-
spoda,
Le on to vse dá!
Zdaj mati prijazna nasprot
Pridnim tericam iz kuhinje pride:
Kar noter, dekleta! dasklenemo god,
Nesite za mano bremena na glavi!
Bom shrambo odperla, naj koj se
pospravi;
Predivo ni nikdar v zavetji zadostil
Enako je cvetju nedolžne mladosti:

Uganjka zastavica v 47. listu.

Neki oče je bil v ječi, po nedolžnem obsojen na smert po gladu (lakoti); nihče ni smel do njega kakor sama hčer, ktera je omožena bila in ravno svoje dete dojila. Vsakrat so jo stražniki natanko preiskavali, ali ne nese jetniku kaj jesti, pa nikoli niso pri nji ničesa našli, se ve dá, ker živež njenemu otroku je bil tudi živež njenemu očetu, kterege poslednjic nedolžnega spoznajo, ker ga čez 9 dni najdejo še živega v ječi.

Pervi razdel je bil sestavljen sledečimi prizori: Tako v Zagrebu — Ovako v Krajini — I to sve skupa več smo vidili; drugi Krajnska smola, gotovi groš — Nesta žalostnega — takodjer nešta nova — ako je konac dobar, sve je dobro.

Iz Šaleške doline na Štaj. 18. jun. — Kakor po več drugih krajih je te dni tudi pri nas tak mrzab bil, kakoršnega ne pomnimo meseca roznika. Na Ursuli je celo sneg padel! Po celi Šaleški dolini od Velenja do Sustanja in še dalje je 3 dni bila grozna slana. Krompir, fižol, turšica, buče — najljubši naši pridelki — vse je pečeno, kakor da bi bil požar po njivah razsajal. Pšenica in rež tukaj slabo kaže, kajti ste redke in čmerne. Sadja skoro nič ne bode. Jabelka, češplje in hruške so lepo cvetele, sadaj je pa vse odpadlo. Tudi po vinogradih je semtertje slana zelo škodovala.

Vijanski Janko.

Iz Ljubljane. V sredo so začeli s težkimi vozovi poskušati vožnjo na železnici ljubljansko-teržaški; tedaj je vendar le res, da se bo že konec prihodnjega mesca železnica iz Ljubljane v Terst popolnoma odperla. Slišali smo, da z navadnim vozom se bo v 1. klasu plačevalo 6 fl. 20 kr., v 2. klasu 4 fl. 45 kr., v 3. pa le 3 fl. 10 kr., — z berzovozom (Eilzug) 8 fl. 14 in 5 fl. 42 kr., — vožnina za cent blaga bode 20, 30 ali 39 kr. — Včeraj so pokopali žlahno gospó Nagy-ovo, ženo prečastitega gosp. dr. žl. Nagy-a, c. k. deželnega zdravivnega svetovavca, ktera je za pljučnim mertvodom v 64. letu svoje starosti 17. dan t. m. v Gospodu zaspala. Kadar se človek od tega sveta loči, kateri je bil siromakom tolika pomoč in bolnim tolika tolažba, kakor je bila ranjka gospá povsod kodar koli je bila, se spodobi, da se njega ločitev oznani tudi deželi in na grob položi mu nevenljiv spominek javnega spoštovanja. Naj na duhu in sercu zares žlahni gospé bode zemljica lahka!

Novičar iz raznih krajev.

V četrtek je bila na Dunaji vojaška slovesnost, kakorsna se že davnej ne pomni: obhajali so 100letno obletnico, kar je rajnka cesarica Marija Terezija najslavniši vojaški red ustanovila, ki se mu pravi „vojaški Marija-Terezini red.“ Že v začetku 7letne vojske (leta 1756) je Marija Terezija sklenila, oficirje svoje armade, ki so se posebno junaško obnašali, počastiti s svetinjo za zasluge, in v spomin 18. junija leta 1757 je spolnila svoj namen in osnovala gori imenovani red. 18. junija 1757 je namreč avstrijska armada zmagala prusko poleg Kolina, na Češkem; zmaga ta je bila tako slavna, da še dandanašnji je na Češkem znano mnogo čeških in nemških narodnih pesem, ktere opevajo slavni dan. Ker je v četrtek bila ravno 100letna obletnica slavne zmage in osnove Marija-Terezinega reda, so jo obhajali z veliko svečanostjo, h kateri so tudi Cesar kot veliki mojster te svetinje iz Laksenburga prišli; snidili so se tudi večidel vsi častniki tega reda. Že predvečer je 9 turških muzik pred stanovališči najimenitnejših častnikov igralo; drugo jutro ob petih so kanone 101krat oklicale praznični dan; na glasi je bila ob devetih podnpravljenimi šotori slovesna maša vpricho Cesarja in vseh častnikov, ministrov, mnogoverstne gospode in zbranih mnogih vojaških kerdel; popoldne pa so jedli z veliko žlico v Schönbrun-u. — Homatije belgiške zastran milodarne postave je za sedaj konec: deržavni zbor bo za letos razpušen, v prihodnjem zboru pa bo ministerstvo navetovalo, naj se odloži pretres te postave, ki je po deželi toliki hrup vnela. — Zastran francozkih volitev se je vladi nasprotna stranka tako med seboj razperla, da ne bo menda nič opravila. — V Valahii bojo nek volili za zedinjenje, v Moldavo pa zoper zedinjenje teh dežel. Kakošen kruh bo tedaj tudi iz te moke, nihče še ne vé. — V „Mil. Ztg.“ piše rusovski oficir, da je car Nikolaj za

vse tiste konje, ki jih je sam kedaj jezdaril, na najlepšem mestu svojega grada v Carskem-Selu določil štalo, kjer ti dosluženci vživajo, dokler ne poginejo, kruh milosti, in potem se bojo pokopali v mirnem gaju; vsaka gomila ima napis z imenom konja in njegovega življenja; sedaj je 12 takih penzioniranih cesarskih kónj v Carskem-Selu.

Lan.

(Dalje.)

Ker je še dolg večer,
S tem se znebi pezder,
Da strune ubira jak,
Radosten korenjak;
Če prav so že trudne terice,
Slednja k' vertavka verti se,
Da prah po sobi stoji.

Trudna zemlja je zaspala,
H koncu gré jesenski čas,
Bela zima bo nastala,
Daleč ni, je blizo nas.
Prazno je okrog
Polje, vert in log,
Al narava ne miruje,
Vse se ž njo vred spremínjuje.

Morjé je zemlji ko soprug!
Al grozno je, če jame jug
Meglé goniti čez goré,
Da sinje se nebó zapre
Potočje stopa čez meje;
Cel teden vreme že norí,
Pa še, pa še se ne zvedrí,
Kraj ni bliska, ne gromenja!
Zdajci vterga se oblak —
Hip na hip se tok napenja —
Z ploho se rodi lijak,
Smerti rabelj in življenja
Vzeti žuga zemlje tlak.
Strah in groza
Vse prepade,
In brez nade

Dedom ko vnukom drag
Pušca prag!
Nič se ni muditi več,
Vse gré preč! —
Voda vre
Pregloboka,
Žvina tuli, plašno zre,
Hiša poka,
Strašen hip!
Prah in sip
Lepi dom je in poslopje!
U razval že zide koplje,
Rusi mertvih tiho groblje!
Glej! mertvaška truga plava,
Tik nje dete v zibki spava!
Ko satovje so mostovi!
Kjer so zali b'li bregovi,
So nastali strašni rovi.
Kar doseže, vse pobere —
Ni pomoči, ni overe!
Cele n:line
Kviško dviga,
Ko jézero je vsa planjava.
Tam uklanja
Se in zahrúši fužina —
Jo pogoltné globočina
Brez ostanjka in spomina!
Tamkaj terga zali log,
Tukaj bajto, šupo, stog,
Tisučletne hraste ruje,
Plodne njive zasipuje:
Zdaj je vode stan nar višji! —

(Konec sledi.)

Vidno pada ljuti tok,
S tem pa raste krič in jok.
Kdor ozre se na pohišje —
Kakšno je! —
Joj gorje!
Nič ni družega ko groblja.
Še sledu ni od poslopja!
Vse pobrala divja moč. —
Preč je trud,
Vse imetje
Je razdjano in zavetje
Ko pušava so livade,
In poljane
S kamnjem, peskom nasejane
Kakor prod!
Kaj storiti,
S čem vtoliti.
Kam kreniti
Se zamore gospodar,
Kje vprihodnje se vseliti?
Pobitim sercom loti se
Trebite tla razrušene,
Bogu daruje trud, terpljenje,
Ker. On kar dela, prav je vse.

Naj predivo se omika,
Prem pripne se na koželj,
Prah iztrebi in oliko,
Da gré čisto od kodelj.
Bolj, ko strebi se,
Preja líčna je.
Nevózlate, gladke niti
S tem se dajo zgotoviti.

Ko nitka naše je življenje,
Če vterga se je človek preč.
Nobeden je ne sceli več,
Polastí trupla se trohnenje,
Si bogat, reven al' sloveč;
Le vera pomiri kristjana,
Da ni ga britke smerti strah,
Saj duša s truplom ni razdjana.
Kalil bo zopet enkrat prah!

Čuj plakanje,
Krič otrok!
Slednje stiske
Merzlih rok!
Rano pustil tužno je dolino,
Oče skerbni, ženo in družino.
Ni jih moč potolažiti,
Ne od truge jih ločiti.
Dokler vidi se obličje,
Zdaj zakrije ga naličje,
Že v zibelki z njim odet,
Ko zagledal bil je svet.
Milnožalni glas zvonov,
Javlja nam odhod njegov.
Ko na pare se priveže,
Slednjič trugo čerri pert
Z belim križom še obleže,
Da neso ga v mirni vert.
Preč. ah! preč je glava hiše,
Kdo bo nosil zdaj skerbi?
Kdo solze vdovi briše —?
Ah zdravnik le smert si ti?

Pogovori vredništva. Gospodu J. S. v B. Istri (zakasnjeno zavolj nenazočnosti vredništva): Poslana 2 fl. za leto 1857 smo c. k. kmetijski družbi v Ljubljani izročili, 2 fl. je založba „Novic“ obdržala; z 32 kr. smo plačali srečko za dunajsk. rast. V 41. listu smo naznanili 7 srečnih srečk izmed vseh 950, ki jih je kmetijska družba prodala, med kterimi pa ni Vaše kakor tudi naših ne.

Od sv. Blaža na Štaj. se piše, da so 14. dan t. m. otroka pokopali, kterega je pred 8 dnev nek raztogoten petelin na oko kavsnil; trepavnica ni veliko otekla, pa kmali nesrečni otrok ni mogel ne jesti ne požirati in v 12 urah potem je umerl, v kljub hitri zdravniški pomoči; v vsem je bila bolezen zlo steklina podobna.

Iz Ljubljane. Z veseljem bode gotovo vsak domoljub sprejel novico, da so 6. dan t. m. presv. Cesar poslali prečastitega tehanta Vipavskega gosp. J. Grabrijana z redom Franc-Jožefovim za večletne zasluge v duhovnem pastirstvu in šolstvu. — V pondeljk popoldne se je v tukajšni križanski cerkvi pri večernici, s katero se je za gimnazijalne učence praznovanje v čast sv. Alojzija začelo, nesreča zgodila, da se je okoli preobložene podobe sv. Alojzija papirnata roža vnela; v hipu je ogenj segel do podobe in tudi do une za njo, ki je navadno v velikem altari križanske cerkve. K sreči so ogenj hitro pogasili, da požar ni dalje segel po cerkvi in ne še večje nesreče napravil.

Novičar iz raznih krajev.

Ogerski časniki terdijo, da perve dni mesca augusta se bojo presv. Cesar s Cesarico sopeset na Ogersko povernili. — Po sklepu od 7. t. m. so Cesar dovolili, da do zadnjega oktobra letošnjega leta na 1 milijon in 948.500 gold. prerajtani dolg, ki ga ima horvaško-slavonski zaklad za zemljišno odvezo državni kasi odrajtati, naj se premeni v brezobrestni dolg (dolg brez činžev) in še le takrat naj se poplača, kadar se bo deželno premoženje opomoglo; verh tega naj se horvaško-slavonskemu deželnemu zakladu v pripomoč za leto 1858 še 150.000 gold. iz državne kase podeli. — Govori se, da se bo notárjem še več opravil izročilo, namreč vse obravnave zapuščin od konca do kraja. — Sliši se, da c. k. ministervo misli v vse toplice našega cesarstva zvedene može poslati, da mu bojo potem povedali, v kakošnem stanu so toplice. — Političnih novic je čedalje manj. Na Francozskem so volitve za državni zbor pri kraji (bile so preteklo nedeljo); kakošne so, ni še znano; gotovo pa je, da po deželi so volili kakor je vlada želela; v Parizu pa se je nasprotna stranka zadnje dni zlo na noge postavila; na kateri strani je zmaga, se bo kmali slišalo. — Kako zlo je francozki vladi na tem ležeče, da bi se zedinile Moldava in Vlahija, se vidi tudi iz tega, da je te dni prepovedala, da carigradski časnik „Journ. de Constantinople“ ne sme na Francozko, ker več reči zoper zedinjenje piše. — Na Ogerskem solani šteli asekurirane poslopja in med 100 hišami našteji sploh le 8 zavarovanih! Ne vémo: ali je v naših krajih veliko bolje?

Za pogorelce v Lašičah so darovali:

Gospá M. Malahovskova 2 fl., iz Krakovega 8 fl., Gašpar Virant 2 fl., Polona D. 2 fl., iz Sore 10 fl., g. J. B. v Podpeči 6 fl., g. F. W. iz Teržica 2 fl., g. J. P. iz Senožec 10 fl., od sv. Trojice na Dolenskem 10 fl., od Hotedrašice 3 fl., M. K. iz Ipave 10 fl., B. B. 15 fl., Fr. L. 5 fl., g. Peter Kristofič v Mengšu 3 fl., A. L. 1 fl. — g. tehant Stojan v Brašlovcah 2 fl. — Skup 91 fl.

O besedi rod-a-o.

Gospodar (na koroški meji proti Štajerskemu zlasti pri Dravi) pravi hlapcu, ako ni namazal kolesa, „Namaži kolo, ker je rodo“ (nerado teče, škriplje). Valentin Paar.

Rod-a-o, sperr, rauh, roh; rod človek, ein rauher, roher Mensch; rod kruh, ein sperres Brod; roda zemlja, ein harter, rauher Boden; róditi, im, il, roden, (in Kärnt.) roh sein, nič ne ródí, er spricht nichts. Iz mojega slovnika. Zalokar.

Rod, roda, rodo se sliši pri Rogatcu in sploh v slovenskih Goricah in Ptujskem polji. Govori se: „ta vos rodo teče“; „žganci so rodi“, „vino je rodo“, „ti imaš rod jezika“. V teh prilikah se rabí rod za nemško sperr, ungeschmalzen, rauh. Mislim tedaj, da bi tudi ta priloga za tropični „roh“ veljal, ker se čuje govoriti: „ta človek je rod“, dieser Mensch ist ungeschliffen, poleg: „ta človek je neroden“, dieser Mensch ist ungeschickt. — V Admontu. Enrik Rešek.

Lan.

(Konec.)

Zdaj predivo dá se presti,
'Z kotov, hajd! s kolovrati,
Ktera s českim zna se vesti,
Vse družice zad pustij;
Pesmi sladki glas
Krajšaj dolgi čas,
Basni, puče in pravlice,
Lene naj budé predice!

Glej! peljati krasno balo,
Saní trumo naloženih,
Tam kolovrat nad njo zalo
Pridnost kaže vsem neveste,
Ze kodelja
Na koželji je pripeta;
Vse postelje
Iz domače so le preje.
Dvožert progast,
Je višnjelo
Gosto delo
Kakor ploh.
V skrinjah naloženo platna
Cel zalog!

Vse je tiho in zaspalo,
Le nevesta pri oljenki
Zeninu še srajco šiva,
V sladkih sanjah zatopljena.
Ko zadremlje
Se ji sanja,
Da od svojih slovó jemlje,
Se solzi —
Ker pa lučica pojemlje,
Z Bogom miru se izroči.

Oj, Slovenke, deve naše,
Lepše noše ni od vaše!
Res, lepó stojé vam peče
Snežno bele in blišeče
Na cveteče rožne lica.
Kaj je lepše ko tenčica
In rudeče vaše krila
In višnjele predpasila?
Le zmir se takó nosite,
Kar domače je. cenite,
Tujih statev ne čislajte,
In rahudam slovo dajte!
Kdor po tuje se spakuje,
Le po tujem hrepení,
Ta svoj narod zaničuje,
Še imena vreden ni!
To naj vselej se posnema,
Kar je v prid in čast rodú,
Kar s pravico se ujema
In ne kvári nam mirú.
Kdor sramuje se pomóci
Clo iz bratovske roké,
Težko dviga se visóče,
Ne se dvigne iz tamé!

Domoljubnost!
Zvezda zlata,
Sveti, sveti,
Ne zatoni za goré!
Tvoja luč je čudodelna.
Oj! da vse bi prežarila:
Da bi narod svoj častili
In ljubili,
Kakor tica gaj zeleni!
Ljubi vsak
Narod svoj, ino iskreni
Duh naj bode ti, rojak!

Pred ko preja dá se tkati,
Naj očisti se rujé;
Snažno mora se oprati,
Zdaj za statve dobra je.

Komur daš jo v pest,
Bod' si dobro svest,
Da se lepo, terdno krilo
Bode 'z platna naredilo!

Mehkušnost ljudstvu je trohnoba,
Gorjé! kjer ona se vseli;
Taisti narod je kraj groba,
Se brez otebe spepeli.
Prostrane pogubi deržave,
Izprazni mesta in vasí,
Nje sad neskončne so zmotnjave,
Kdor zgodbo bere, se grozí;
Rujá družbinske je zaveze,
Kjer koli ona se zaleze.
Si bodi bajta ali grad,
Za njé petami gre razpad.

Gorje! kjer ljudstvo to zapravi,
Kar véčno obveljalo bo,
In sleherni po svoji glavi
Vodila snuje za nebo!
Kjer čednost mora se prikriti,
Razvira se očitno strast,
Vsi nježni čuti zatajili,
Izmet človeštva vživa čast;
Kjer brat čez brata meč potegne,
Kjer sin pred očem več ni svest,
Spoštenost iz sercá pobegne,
S pregreho se vtoluje vest.
Da! vera, upanje, ljubezen,
Trije stebri človeštva so,
Njih temelj, kjer stojé, je véčen,
In vse viharje preneso.
Zato spoštuj o! človek Mojstra,
Kateri jih postavil je,
Da ne zadene kazen ojstra,
In véčno, véčno ti gorje!

Slednjič platno bo razpélo
Kraj potoka se poleg,
Soncem in vodo se belo
Obelilo kakor sneg.
Toda blizo jelš
Djati ga ne smeš,
Voda mehka in dereča
Mora biti, ne stoječa.

Kdor beli, naj
Se varje stopati na kos,
Je gorše, da je vselej bos —
Železnine na-nj sam Bog ne daj.
Ko belo bo, se srečno spravi
V korist ljudém in Božji slavi.

Če prav si le plevel ti, lan,
Vendar nam služiš noč in dan;
Odet s taboj služabnik Božji
Besedo sveto nas uči;
Odet je kmet, vojak v orožji,
Da! v tebi kralj in knez tici.
Človeka spremljaš skoz življenje,
Mu služiš, ko zagleda svit,
Naj pride blagor al terpljenje,
Je vedno on s tabó zakrit.
Iz tebe bela zdaj zastava,
Nad človeštvom se razvij!
In vse zedini mir in sprava,
Karkoli Stvarnika slaví,
Da enkrat tam obleka bela
Iz Božjih rok nam zablíši,
Kjer tuge ni in konc terpljenja,
Nikdar se mlaj ne poslovi!
Kar tukaj je, je vse minljivo,
Si bodi nit, železo, bron;
Le tam začne se nezginljivo,
Kjer Božji sedež je in dom.

Vojteh Kurnik, kolar v Teržicu.